

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Archiepiscopo Et Decano & P. de Lagerio Canonico Remensi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20020

suram ecclesiasticam appellatione postposita compellatis. Testes autem qui fuerint nominati &c. Quod si non omnes &c. duo vestrum ea nihilominus exequantur. Datum Laterani 1x. Kalend. Decembris, pontificatus nostri anno duodecimo.

ARCHIEPISCOPO ET
Decano & P. de Lagerio Canonico
Remensi.

Epist. 146.
Executoria super quadam Ecclesia.

Cum dilecti filij magister D. & H. procurator G. Presbyteri ad sedem apostolicam accessissent, dilectum filium nostrum Guidonem sancti Nicolai in carcere Tulliano Diaconum Cardinalem ipsis concessimus auditorem. Coram quo magister proposuit memoratus quod cum olim in forma communi pro eo bonae memoriae Sueffionensi Episcopo, qui eundem ordinat in Subdiaconum, scripsissemus, & postmodum dicto Episcopo nostris nolente obtemperare mandatis, idem contra ipsum executores obtinuisset a nobis, tandem illis quod mandavimus nolentibus adimplere, dictus magister ad praesentiam nostram iterato accedens, ad iudices Cameracenses nostras litteras impetravit, ut videlicet praefatum Episcopum vel officiales ejusdem ad providendum ipsi juxta mandati nostri tenorem censura ecclesiastica coercerent. Qui attendentes rebellionem ipsorum, a collatione beneficiorum tam eos quam dictum Episcopum tamdiu decrevere suspensos donec esset supradicto magistro in beneficio competenti provisum. Verum cum illi postmodum sibi vellent insufficiens beneficium assignare, dicti iudices super hoc veritate comperta praefatam suspensionis sententiam innovarunt. Unde praefati officiales quadraginta solidos & unum modium bladi assignarunt eidem nomine pensionis sub expectatione beneficij competentis, dicta tamen sententia in suis viribus permanente, donec mandatum nostrum super provisione ipsius foret effectui mancipatum. Demum vero cum memoratus Episcopus a Constantinopolitanis partibus ad propria remeasset & per biennium moram fecisset ibidem, ipse dicta suspensionis sententia vilipensa, Ecclesiam quandam vacantem supradicto G. assignare praesumpsit. Quod cum innotuisset iudicibus memoratis, ipsi concessionem hujusmodi penitus irritantes, discretis mandavere personis ut dictam Ecclesiam, utpote de jure vacantem, praefato magistro auctoritate apostolica facerent assignari. quorum mandatum fi-

deliter exequentes, ipsi eandem Ecclesiam contrulerunt, & tunc Abbas de Cartovoro pro saepesato G. nepote suo in eorundem apparens praesentia responsalis, illorum factum per quasdam exceptiones frivolas nisus est multipliciter impedire. Sed idem magister nihilominus ad juris sui tuitionem contra eundem G. nostras postmodum litteras ad Decanum & Cantorem sancti Frambaudi & R. de sancto Medardo Silvanectensem Canonicum impetravit. In quorum praesentia cum esset hinc inde diutius disputatum, parte altera proponente dictam Ecclesiam fuisse a suspensio collatam, & alia id negante, tandem testes super hoc recipere curaverunt, depositiones eorum sub sigillis suis nostro apostolatu transmittentes. Quare dictus magister nobis humiliter supplicavit ut praefatam Ecclesiam, concessione a suspensio facta nequaquam obstante, faceremus ab ipso, qui pro beneficio obtinendo totiens ad sedem apostolicam laboravit, pacifice possideri. Ad hac vero procurator praedicti G. proposuit ex adverso quod cum saepesato Episcopus dictam sibi Ecclesiam canonicè contulisset, supradictus magister per subdelegatos ab executoribus quos obtinuerat contra Episcopum memoratum post appellationem ad nos rationabiliter interpositam postmodum in ejusdem se fecit possessionem in ipsius gravamen induci, & ut posset eundem amplius fatigare, ad praemissos iudices contra ipsum super praefata Ecclesia, quam se mentiebatur canonicè assecutum, cum id postea non probavit, nostras litteras impetravit: qui causam sufficienter instructam, prout superius est expressum, sub sigillis suis nobis fideliter remiserunt. Unde dictus G. a nobis humiliter postulavit ut super jamdicta Ecclesia sibi a praefato Episcopo tunc temporis non suspensio canonicè assignata, praesertim cum iudices supradicti illum suspendere non valuerint fines mandati apostolici excedendo, jamdicto magistro silentium imponentes, ipsum faceremus ejusdem pacifica possessione gaudere. Cum igitur Cardinalis praedictus haec & alia quae proposita fuerant coram eo nobis plenè ac fideliter retulisset, nos attendentes praedictam suspensionis sententiam in eundem Episcopum laram nullam penitus extitisse, praefato D. Clerico super ipsa Ecclesia silentium duximus imponendum, per apostolica vobis scripta mandantes quatenus quod a nobis est ratione praevia diffinitum faciat auctoritate nostra firmiter observari,

contradictores, si qui fuerint, vel rebelles per censuram ecclesiasticam appellatione postposita compescendo. Quòd si non omnes &c. tu, frater Archiepiscopo, cum eorum altero &c. Datum Laterani 111. Kal. Decembris, anno duodecimo.

*FVLCONI PRIORI ET
conuentui sancti Martini de Campis
Parisiensis.*

Epil. 147.
Apostolicat
de maiest
proventuum
Ecclesie S. Ia
cobi de Carin
tania.

Olim coram dilecto filio nostro Benedicto tituli sanctæ Sufannæ Presbytero Cardinale, quem dilectis filiis Archipresbytero sancti Iacobi Parisiensis & magistro H. procuratori vestro concessimus auditorem, idem proposuit procurator quòd cum vos, ad quos jus patronatus Ecclesiæ sancti Iacobi pertinet, coram Abbate sancti Iohannis de Valleia, Archidiacono & Cantore Carnotensibus, iudicibus delegatis à nobis, medietatem proventuum ejusdem Ecclesiæ sancti Iacobi petissetis; ad vestram fundandam intentionem instrumentum bonæ memoriæ Stephani Parisiensis Episcopi ostendistis, in quo videbatur idem Episcopus inter cetera profiteri quòd concessione antecessorum suorum & sua monasterium vestrum cum præsentatione Presbyteri medietatem omnium beneficiorum, quæ pro presbyterio Ecclesiæ sancti Iacobi ad Presbyterum vel ejus utilitatem quoquo modo perveniunt, in eadem Ecclesia obtinebat. Quòd Archipresbyter prorsus inficians allegavit se vel Ecclesiam suam non nisi tantum in decem libris annuatim solvendis Ecclesiæ vestræ pensionis ratione teneri. Cumque super hoc coram præmissis fuisset iudicibus litigatum, super eo utraque pars testes induxit. Verùm cum interim pars vestra proponeret se per dictum Archipresbyterum centum solidis pendente iudicio spoliatam, & pars altera nullam penitus rationem quare hoc fecerat allegaret, iudices Archipresbytero præceperunt ut usque ad certum terminum solidos restitueret prætaxatos: qui mandato iudicum parere contemnens, excommunicatus exiit ab eisdem. Sed Archipresbytero se postmodum per contumaciam absentante, cum iudices de sententia ferenda tractarent, Prior sancti Victoris, Archipresbyter sancti Severini, & Magister P. Pulverel Canonicus Parisiensis quasdam eis litteras transmiserunt, per quas injungebant eisdem ne in præjudicium jurisdictionis ipsorum, quibus appellationis causa super prædictis centum solidis committebatur à no-

bis, in causa procederent vel aliquid statuerent in gravamen Archipresbyteri memorati. Sed iudices attendentes appellationis causam à prædicta interlocutoria interposita, quæ tantummodo commissa videbatur eisdem, negotium non contingere principale, maximè cum eo tempore quo Archipresbyter procuratorem miserat ad sententiam audiendam partes non fuerint secundarum litterarum auctoritate citata, instrumento Parisiensis Episcopi diligenter inspecto, & utriusque partis rationibus intellectis, habito prudentum consilio, sæpeditum Archipresbyterum ad reddendum annuatim Ecclesiæ vestræ medietatem omnium proventuum Ecclesiæ sancti Iacobi condemnarunt, quam sententiam procurator vester petiit confirmari. Cum igitur hæc & illa quæ Archipresbyter ad impugnandam tam interlocutoriam quam diffinitivam sententiam iudicum prædictorum proposuit coram eo idem Cardinalis nobis fideliter retulisset, nos interlocutoriam supradictam, pro eo quòd juris ordine non servato à duobus tantum iudicibus, tertio se nullatenus excusante, prolata fuerat, irritam decrevimus & inanem. Verùm quoniam Archipresbyter ad diffinitivam sententiam reprobendam hanc viam à nobis requisitus elegit ut instrumentum Parisiensis Episcopi, quod secuti iudices sententiam tulerant, non fuisse jure subnixum ostenderet, dilectis filiis Abbati sanctæ Genovefæ, & W. Archidiacono Parisiensi, & Decano Meldensi dedimus in mandatis ut audirent quæcumque Archipresbyter memoratus contra instrumentum, infra sex menses postquam foret exhibitum, coram eis duceret proponenda, & si tale quid contra ipsum objectum esset forsitan & ostensum propter quod meritò reprobari deberet, ipsi sententiam iudicum prædictorum, qui fidem instrumenti sequentes eandem tulerant, sublato appellationis obstaculo retractarent, Ecclesiæ vestræ super medietate proventuum Ecclesiæ sancti Iacobi perpetuum silentium imponentes, cum per depositiones testium, quas inspicere fecimus diligenter, vel alio legitimo modo nihil sufficienter constaret esse probatum. Alioquin cum Archipresbyter nihil proposuisset aliud quod valeret contra sententiam supradictam, ipsi eandem auctoritate nostra appellatione postposita confirmantes, ipsam per censuram ecclesiasticam facerent inviolabiliter observari. In quorum postmodum præsentia partibus